

er Ministeriets. Naar altsaa Medlerne til at fortsætte Regjeringen paa lovlig Maade blive paa lovlig Maade nægtede af dette Thing, og Ministeren da dog fortsætter Regjeringen paa ulovlig Maade, har han alene Ansvar for det fortsatte Retsbrud.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg antager, at den meget ærede Formand gjerne vil afslutte Forhandlingen, og jeg skal derfor fatte mig meget kort. Jeg blev meget forbauset, da jeg hørte det ærede Medlem udtale, at jeg havde erkjendt, at jeg havde brudt Grundloven. Det har jeg aldrig gjort, og efter min fulde Overbevisning har jeg Intet gjort, der paa nogen Maade kan kaldes Grundlovsbrud. Det ærede Medlem har en anden Mening derom end jeg, men han er ikke Dommer derover. Det forekommer mig at fremgaa af, hvad det ærede Medlem senere udtalte, at han støttede denne Formening derpaa, at jeg, da han saa stærkt havde hævdet dette Things Beto, dets Ret til, naar det lystede, at sige sit Nei, bemærkede overfor det ærede Medlem, at denne Ret, der tilkom lige saa fuldt Landstthinget og lige saa fuldt Kongen, vilde ved saadan hensynsløs Brug føre til en Standsning af Statsministeriet. Det, der er sket hidtil, er det, at denne Mangel paa Overensstemmelse ved gjensidig Smødelommen om en Finantslov, har nødt Regjeringen til at bruge § 25 i Grundloven, men ingenlunde at bryde Grundloven.

Monrad: Ja, og saa til i den provisoriske Finantslov ikke at tage Hensyn til Folkethingets Afstemninger, men at optage Beløb der udtryffeligt vare nægtede af Folkethinget. Deri ligger Conseilspræsidentens Overtrædelse af Grundloven.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem maa vide, at der Intet er bevilget af Rigsdagen, uden naar det samstemmende er vedtaget af begge Thing. Det har dette Thing selv med stor Styrke i sin Tid gjort gjældende, at Intet var bevilget fra dette Things Side, naar ikke det andet Thing havde bevilget Finantsloven i dens Helhed overensstemmende med dette Thing, og at altsaa den tilfældige Omstændighed, at enkelte Bevillinger er givne, Intetsomhelst have at betyde. Jeg behøver altsaa ikke at imodsig det ærede Medlems Paastand i dette Thing, da dette Thing selv har gjort det grundigt tidligere, det vil sige den Gang, det passede dette Thing at gjøre den Ansku-

else gjældende. Endnu skal jeg kun bemærke hvad jeg før forglemte, at jeg ikke mindes at der i 1866 er foretaget nogen Forandring i Grundloven af 1849, som i mindste Maade berørte Spørgsmaalet, om hvert enkelt Things Ret til at sige nei. Det ærede Medlem har altsaa aldeles ingen Anledning til at beklage sig over, at der i 1866 er blevet Noget skuffet under Stolen paa dette Omraade. Paa Myndighedsomraadet med Hensyn til Folkethingets Stilling overfor Landstthinget er der, saavidt jeg mindes, ingen- somhelst Forandring foretaget i 1866.

Holstein: Nei, men der blev i 1866 foretaget en Forandring i Landstthingets Sammenfætning, hvorved den almindelige Valgret gav Slip paa sit Tag i Landstthinget, og det fik man den almindelige Valgret til at gjøre ved at love, at man vilde respektere dens Myndighed overfor Finantsloven. Det er dette Løfte, man ikke har holdt. Det komme vi aldrig fra, det er altsaa frist i Grindring, hvad der er Lovet i 1866, Lovet i Salen og paa Valgmøder, og jeg skalde tage meget seil, om ikke den høitærede Conseilspræsident selv har været med til at berolige Vælgerne i Sylland ved Forsikringen om, at Folkethingets Magt over Finantsloven var saa stor, at det altid derigjennem kunde fjerne enhver Regjering. Men naar saa er, da er det fuldt berettiget, naar jeg nu siger, at det, man fik for dette Løfte, har man beholdt, men Løftet har man ikke holdt. Den samme Indsigelse maa jeg gjøre gjældende imod, hvad den høitærede Conseilspræsident sagde overfor det ærede Medlem fra Middeksart (Monrad). Han sagde: det har ingen Steder hjemme, at hvad der er vedtaget i det ene Thing, har nogen finantsiel Betydning. Han sagde: kun den Bevilling, som begge Thing ere blevne enige om, har Noget at betyde. Ja, det har Ingen bestridt. Det er heller ikke det, man særlig har bebrejdet Ministeriet denne Gang — skjøndt ogsaa det havde Ministeriet ingen Ret til — at det har taget de Bevillinger, som begge Thing vare enige om. Men hvad der er sikkert, er, at hvad det enkelte Thing har nægtet, er ikke bevilget, og det er det, Ministeriet denne Gang ikke har respekteret. Ministeriet har, siger den høitærede Conseilspræsident, brugt Grundlovens § 25; ja, det er sandt, det har brugt § 25, men i § 25 staar der, at den Lov, man udsteder i Genhold til denne Paragraf, maa ikke stride mod Grundloven, og Ministeriet har udstedt en Lov efter § 25, der indeholder den Bestemmelse, at Statterne skulle opkræves, medens der staar i